https://achterderug.nl

TWEEËRLEI OMMEKEER

door G. J. PEELEN

HIJ WAS ALTIJD ZACHT EN GEDWEE ZIJN weg gegaan; bang voor ongenoegen en gekibbel, vóór alles den vrede in huis verkiezend, 's avonds na zijn drukken bureaudag. 't Liefst zat hij dan stil en tevreden in zijn makkelijken stoel met opgewekte, voldane gezichten om hem heen. En terwille daarvan deed hij wel eens concessies, die hij eigenlijk, in 't diepst van zijn hart, niet verantwoord kon achten.

Buitenstaanders beweerden vaak, dat hij thuis niets in te brengen had, maar onder de pantoffel van zijn vrouw zat.

't Had er soms allen schijn van.

Maar meer dan schijn was het niet.

't Was een logische reactie van zijn vrouw op zijn goedigheid ten opzichte van de kinderen, niet altijd verstandig, dat zij in hun belang streng was en strak de teugels in handen hield.

Vader vond het zoo gauw goed. En dat mocht niet.

Zoo gebeurde het vaak, dat vader toestemmend geknikt had op de vraag van één der opgroeiende kinderen, maar dat moeder met een resoluut: „Maar het gebeúrt niét! In géén geval. Ik ben er tegen!" 't verheugde gezicht van zoon of dochter weer deed bewolken.

En vader was er zoo langzamerhand aan gewend geraakt, voorzichtigheidshalve op alle verzoeken om naar een feestje te gaan, een tochtje te doen met vriendinnen, of wat ook, te zeggen: „Vraag het maar aan je moeder," ook om de kinderen niet teleur te stellen, die eerder vaak blij bij moeder kwamen met de mededeeling: „Moeder, vader vindt goed, dat ik ga, mag ik van u ook?" om dan toch hun plannetje door moeders verbod verijdeld te zien.

Zoo leek het er inderdaad op, of zij het heft in handen genomen had.

Maar áls dat zoo was, deed ze 't alleen terwille van hun kinderen, die niet door te groote toegeeflijkheid bedorven mochten worden, en om vader de rust te geven 's avonds, waarop hij na den drukken, jachtigen werkdag recht had, en allerminst om baas te spelen.

Want in alles rekende ze, in haar groote, sterke liefde, met vaders, dikwijls onuitgesproken, wenschen. Bij de vaststelling van het menu zoowel als bij het koopen van nieuwe japonstof, en meer dan eenige bekende zou hebben kunnen vermoeden, steunde ze op haar man, die, áls hij zich eens uitsprak over een belangrijke aangelegenheid, steeds stilzwijgend zijn zin kreeg.

't Was of de kinderen intuïtief voelden, hoe het precies zat, want ofschoon vader slechts hoogst zelden strafte, en moeder het altijd was, die hen voor een ongehoorzaamheid streng deed boeten, 't alleen opknappend, en nimmer dreigend, zooals de moeders van hun vrienden: „Wacht maar tot vanavond, als vader thuis is, dan zal ik hem eens vertellen" . . . hielden ze geen van allen minder van moeder dan van vader.

En nu was plotseling alles zoo veranderd.

Wissink had al een tijdje gesukkeld, zonder dat de dokters ontdekken konden wat hem eigenlijk scheelde.

Tot plotseling de kwaal zich in volle hevigheid geopenbaard had, en de diagnose maar al te gemakkelijk geweest was.

Het was hem heel moeilijk gevallen er in te berusten, dat hij zijn werk in den steek moest laten, om volledige rust te houden, en op bed te blijven.

Zijn werk was hem lief geworden en hij meende, dat het zonder hem niet goed zou komen.

Zijn machteloosheid en zijn zorg voor 't verloop van zijn zaak hadden hem prikkelbaar gemaakt.

Moeder en de kinderen merkten 't met verwondering op: vader, de goedige, zachte man werd norsch en lastig. Ontevreden vaak.

Hij kon niets van de jongens hebben. Belde direct uit de slaapkamer als even een vroolijke lach opklonk, en snauwde zijn vrouw af, als ze niet gauw genoeg naar zijn zin, aan zijn vaak verrassende en buitensporige wenschen voldeed.

Hij mopperde over het eten, dat hem niet smaakte, en was ook ontevreden wanneer hij, omdat moeder dacht, dat hij toch geen trek zou hebben, gepasseerd werd.

Het werd een lijdensweg. Zijn kwaal verergerde zienderoogen, en bij de bezorgdheid over de zaak kwam een veel grooter angst.

De vrees voor den dood, dien hij, al probeerde hij nog zoo, zich ertegen te verzetten, langzaam maar zeker zag naderen.

Hij was nog niet klaar met God.

Zooals hij in zijn gezinsleven makkelijk en soepel geweest was, had hij ook de vragen over dood en eeuwigheid, over zijn verhouding tot God, van den makkelijken kant opgenomen. Hij voelde zich altijd sterk en gezond. Wat had hij dan over 't hiernamaals te piekeren.

Maar nu kwamen al de vragen, die hij de jaren door getracht had te onderdrukken, te sussen door een trouw kerkelijk meeleven naar 't uiterlijk, zich in hun volle benauwing aan hem opdringen.

Hem heelemaal in beslag nemen, en beangstigen, en dat maakte hem lastig en moeilijk voor zijn omgeving. Vooral toen zijn pijnen toenamen en de uiterlijke verschijnselen van zijn kwaal zich in volle hevigheid openbaarden.

En met even groote verwondering, met iets van eerbied zagen de kinderen, hoe ook moeder veranderde.

Naarmate vader onredelijker, moeilijker werd, zooals ze nooit geloofd zouden hebben, dát hij worden kón, werd moeder zachter, liever, geduldiger. Ze was den heelen dag druk in de weer, had de handen overvol aan de huishouding èn den moeilijken patiënt. Als ze dan 's avonds moe aan tafel zat, om met alle wilskracht te trachten zelf wat te eten, ging, als ze nauwelijks begonnen was, al weer het belletje uit de ziekenkamer: vader wilde weer verlegd worden; of wilde iets eten, dat hij drie minuten geleden geweigerd had.

En niemand dan moeder mocht hem helpen.

Dan keken de oudste kinderen elkaar eens aan, als ze vaders driftige stem tegen moeder hoorden, en moeders kalmeerende, zachte antwoord.

Wat was vader onredelijk. Moeder deed zóó haar best.

De kinderen, onder den indruk van den ernst thuis, waren gedwee, en maakten 't niet noodig, dat moeder optrad tegen hen, en als 't soms noodig was, was één blik voldoende, omdat ze door haar strenge tucht van vroeger geleerd hadden te gehoorzamen, zonder tegenpruttelen.

Vader begon zich dóór te liggen. De dokter raadde ziekenhuisverpleging aan, maar scherp, kortaf had hij geweigerd. Hij wilde niet 't huis uit. „Dan kom ik er niet levend meer in. Ik voel het!" had hij gezegd, klam angstzweet op zijn voorhoofd.

En moeder had liefkoozend haar hand over zijn vochtige haren gestreeld, zijn voorhoofd gedroogd, en gezegd dat ze 't best af kon.

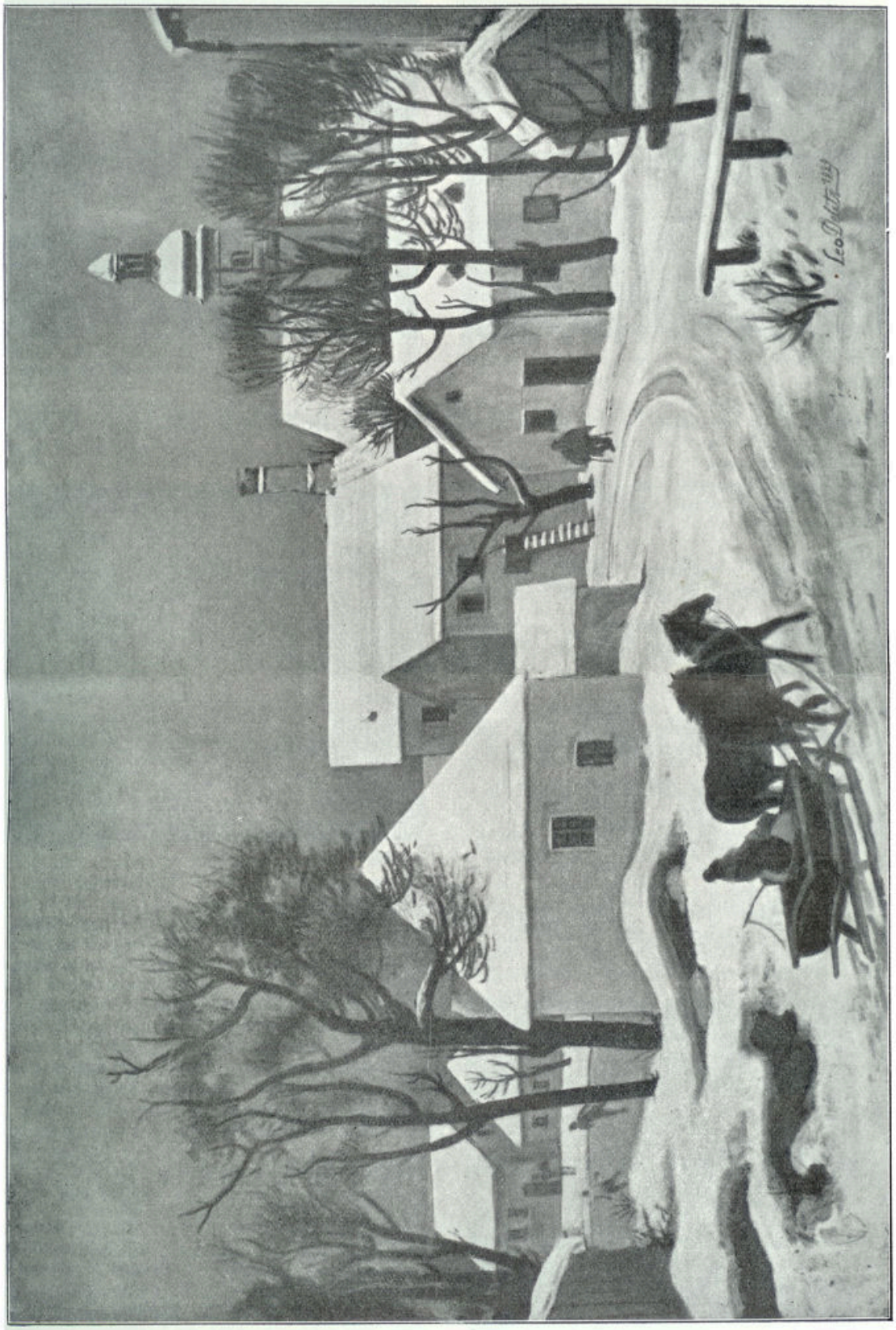

EEN „ECHTE" WINTERDAG

Naar een schilderij van Leo Delitz

https://achterderug.nl

Ze liet de huishouding dan maar wat meer aan 't dagmeisje over, en anders moest Miep maar een poosje uit school blijven, om thuis te helpen.

Zij begreep, zonder dat hij het haar bekende, zijn moeite en strijd zoo goed.

Haar liefhebbend hart voélde het aan, en deed haar zijn lastigheid en ontevredenheid over 't hoofd zien.

Ze begreep welk een zware strijd daar in zijn binnenste gestreden werd. Haar heele denken was eigenlijk één gebed tot God om hem bij te staan, en de overwinning te doen genieten. Als ze een oogenblikje tijd had, zat ze bij zijn bed, met hem pratend. Wijzend hem er ook op, hoe zijn strijd en angst een bewijs waren, dat God hem niet los liet, maar in hem werkte.

„Maar als je eens wist, ál die zonden, die berg van zonden, van een heel leven lang."

Daar bleef hij zich blind op staren.

Ze was telkens blij als dominé weer kwam, en bezig in de keuken, onder haar werk, steeg toch voortdurend haar gebed op, om wijsheid en kracht voor dominé, . . . om de juiste woorden te vinden.

Déze bezorgdheid om haar man, dien zij zoo lief had, overheerschte alles. Ook de droefheid en het verdriet over het einde, dat ze iederen dag méér nabij wist.

En zelf kon ze soms verbaasd zijn, hoe nu de scherpe kantjes, die zich door de omstandigheden wel hadden móeten vormen om haar aard, glad geschaafd en verzacht werden.

Opeens, midden in een slapeloozen, door pijnen doorwoelden nacht, werkte God het groote wonder in hem van Zijn vrede.

's Middags had dominé lang met hem gepraat. En hij had alleen het gesprek voortgezet, herhaald, tot de zekerheid gekomen was.

Mevrouw schrok op uit haar lichten slaap door het scherpe, korte belletje en haastte zich naar beneden.

„Moeder, ik weet waar ik heen ga. Jezus is ook voor mij gestorven, ook voor mijn zonde. Ik weet, dat ze vergeven zijn."

Ze kon slechts huilen van blijdschap en dankbaarheid. God had haar gebed verhoord.

Den volgenden morgen was de patiënt erg afgemat. Die nacht had zijn zwakke krachten hevig aangepakt.

„Ik ben bang, mevrouw, dat ik u op het einde voorbereiden moet," zei de dokter bij 't weggaan.

„'t Zal een heel pijnlijk einde zijn — en de patiënt zal misschien erg moeilijk en lastig worden . . . Als 't noodig is, zal ik hem morphine geven. Houdt u de kinderen wat bij de hand, — al kan het nog een paar dagen duren!"

En hij kreeg vreeselijke pijnen, maar met een blijden glans in zijn oogen verdroeg hij, die eerst zoo lastig geweest was, ze geduldig.

„Vrouw, vergeef me, dat ik 't je zoo moeilijk gemaakt heb. Dat ik je zooveel verdriet gedaan heb door mijn lastigheid en ondankbaarheid de laatste weken."

De kinderen kwamen telkens stil en beklemd kijken.

„Hebt u erge pijn, vader?"

„Ja, heel erg. Maar dat hindert niet. De Heere Jezus heeft zooveel meer geleden voor ons, — en straks zal ik bij Hem zijn — zal alles heerlijk zijn. Zullen jullie altijd lief zijn voor je moeder? En je beter beheerschen dan ik het gedaan heb? Jullie hebt een zwakken vader gehad. En toch hield ik zooveel van jullie!"

Met eerbied zagen de kinderen dezen tweeden, thans door God bewerkten, wonderen ommekeer . . .

. . . Zonder één klacht, de hand van zijn vrouw in de zijne, doorleed hij de laatste moeilijke uren, tot hij des avonds, met een zucht, Jezus tegemoet reisde . . .

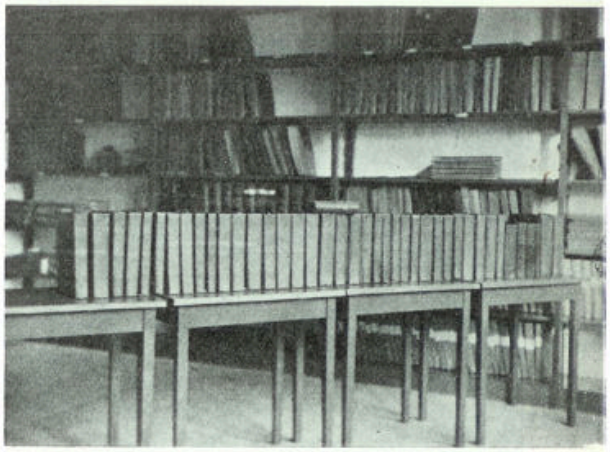

Op de vier tafeltjes een braille-Bijbel. Er bovenop ligt een gewone Bijbel.

OVER BLINDEN EN HUN BOEKEN

door J. VIS

WANNEER WE EEN ENKELE MAAL IN ons leven eens met blinden in aanraking komen, worden we onmiddellijk getroffen door hun hulpbehoevendheid en in ons zelf zijn we geneigd te zeggen: Als mij een ongeluk moest treffen, zou ik liever ik weet niet wat zijn, maar asjeblieft niet blind. En inderdaad, oppervlakkig lijkt zoo'n gezegde juist. De blinde maakt door zijn afhankelijk-zijn van andere menschen, door zijn voorzichtig tasten naar de gewoonste dingen, die vlak voor hem staan, een stumperigen indruk. Iemand, die doof-stom is, maakt vergeleken bij een blinde een kwieken indruk. Doch ook hier gaat het niet op, de algemeene stelling: „Blind zijn is het allerergste, dat iemand overkomen kan," zoo maar aan te nemen. Want iemand, die blind geboren is, weet toch feitelijk niet, wát hij mist; hij kan er wel naar raden, of vermoeden, maar wéten kan hij 't onmogelijk. Zeker, ik geef toe, er zijn veel diep-tragische gevallen, van menschen, die op lateren leeftijd door ongeluk of ziekte hun gezichtsvermogen kwijt raken, maar een Christen-blinde (en die zijn er gelukkig) wéét, dat het Licht, dat hij door Gods genade mag ontvangen, hem niemand, zelfs de dood niet, ontrooven kan. En ligt er voor de mede-christenen dan ook hier niet de taak klaar, om te helpen, waar geholpen kán worden, om, voor zoover dat mogelijk is, de voetsporen van den Meester te drukken? Ook hier ligt nog een arbeidsveld voor Christelijke barmhartigheid, waar nog heel wat gepresteerd kan worden.

Daarom zullen we één onderdeel van de blindenzorg eens wat nader bezien, namelijk het maken van leer- en leesboeken voor blinden. Evenals onze „ziende" samenleving eenvoudig ondenkbaar zou zijn zonder boeken en letters, is het ook onmogelijk aan de studie en opvoeding der blinden te werken zonder boeken. En ik zou haast zeggen, dit geldt voor blinden nog des te meer. Wij zién de dingen, hebben een overzicht op het geheel; en die voorstelling houden we vast. Neem bijvoorbeeld een huis: wij gaan daar op een behoorlijken afstand van staan, om het geheel op te nemen en wij hebben een indruk van het heele huis. Hoe zal een blinde dien krijgen, anders dan door vertelling of lezen? Hij moet in zich stukje voor stukje, voorstelling voor voorstelling opbouwen, en zal zoo ongeveer den indruk van het geheel benaderen. En zoo zijn er vele dingen, die voor een